

[Lembourn.]

Med hensyn til fødevarebistanden opretholder lovforslaget muligheden for at yde fødevarerhjælp i akutte situationer. Det anser jeg for at være rigtigt. Jeg mener, at der kan være situationer ved oprettelsen af større projekter, hvor det kunne være rimeligt også i forbindelse med den industrielle investering at yde en vis fødevarebistand, hvis man befinder sig i et område, hvor levestandarden er så lav, at de mennesker, der skal arbejde med projektet, ikke har fået en sådan ernæring, at de kan klare opgaven.

Med hensyn til de private investeringer er mit parti ganske enig med ministeren i, at disse bør opretholdes. Jeg vil gerne i den forbindelse sige, at jeg synes, vi skal prøve at afideologisere den debat, for det er jo en misforståelse at tro, at der er en voldsom konflikt mellem private og statslige investeringer. Det er der ikke. I visse tilfælde kan de private investeringer være uheldige, i andre tilfælde kan de være særdeles produktive, og det, det gælder om, er at skabe et samarbejde imellem de to slags investeringer, altså en massiv indsats.

Endelig skal jeg sige, at med hensyn til den hjemlige administration er det nok vigtigt, at en væsentlig del af de embedsmænd, der under udenrigsministeriet arbejder med u-landspolitikken, har et specialkendskab hertil. Den rotation, som man normalt må opretholde i udenrigsministeriets ressort, kan i visse tilfælde være mindre heldig, hvis det viser sig, at der kommer for mange ind, som ikke har de nødvendige forudsætninger for at arbejde med det, og jeg vil derfor henstille til ministeren, at man ser på dette.

Det konservative folkeparti kan tilslutte sig den økonomiske målsætning 0,7 pct. af bruttonationalproduktet i 1975-76. Det svarer til de synspunkter, som er blevet gjort gældende i FN og i Pearsonrapporten. Vi betragter i det konservative folkeparti dette lovforslag som et godt forslag. Det betegner en lang række forbedringer af mulighederne for at føre en mere kvalitativ u-landspolitik, og vi er specielt glade for, at den forskel, der hidtil har været mellem den økonomiske interesse og den kulturelle interesse, nu kan afhjælpes, og at vi kan få en mere harmonisk u-landspolitik. Jeg kan

derfor på mit partis vegne anbefale forslaget til vedtagelse.

Per Møller: Denne lovgivning rejser tre spørgsmål. For det første: hvad er hensigten? For det andet: hvilke metoder vil vi bruge for at nå denne hensigt? Og for det tredje: hvordan sikrer vi, at vi kan opretholde forudsætningerne for at holde denne lovgivning i live?

Spørgsmålet om hensigten, altså hvad sigter vi imod, hvad vil vi opnå, og hvorfor gør vi det, er taget op i første paragraf i lovforslaget. Det forekommer mig, at denne målsætningparagraf giver et væsentligt bidrag til besvarelsen af spørgsmålet om, hvad vores hensigt med det hele er. Jeg tror, det er klogt, at man ikke her er henfaldet til at bruge talemåder om, at vi vil prøve at udfylde svælget mellem de rige og de fattige nationer. Jeg tror, man hermed havde sat sig et mål, der havde været uopnåeligt inden for en overskuelig fremtid.

Hvis man nu tager et område som Latinamerika og her forudsætter, at det kunne lykkes at fastholde en økonomisk vækstrate på 7 pct., hvilket er meget, frem til det kommende århundredskifte, så ville det i praksis betyde, at befolkningen her i gennemsnit havde en indkomst på 3.500 dollars om året. Men samtidig går beregningerne ud på, at i USA vil gennemsnitsindkomsten ved århundredskiftet være på 10.000 dollars. Så selv om man fører disse udviklingslinjer frem et ganske betragteligt antal år, vil man alligevel nå til erkendelsen af, at det ikke er realistisk at tale om at udfylde svælget mellem de rige og de fattige.

Det er efter min mening realistisk, når man i målsætningsparagraffen lægger hovedvægten på, at vi vil samarbejde med de fattige lande for at sikre en økonomisk vækst. Det er også rigtigt og udtryk for en idealisme, at man hertil føjer den uafhængighed, som jo er en målsætning for udviklingslandene. Det kan måske forekomme lidt påfaldende, at man understreger uafhængighedssynspunktet så stærkt, som det her sker, på et tidspunkt, hvor det ellers ikke er den nationale uafhængighed, men derimod den gensidige afhængighed, der er blevet lidt af et løsenord for udviklingen i vores del af verden. Men jeg tror, det er rigtigt, at man her erkender, at for de på-